

I.

Byl ospalý den na počátku léta, který nesliboval nic zajímavého. Za okny drobně mrholilo a vzduch v kanceláři prostupovala všudypřítomná zatuchlost starého papíru. Královský písař Jiří Adam z Dobronína vnímal, jak se mu plátěná košile lepí na tělo a nepříjemně studí. Bylo dusno a v dálce tlumeně zahřmělo. Dny, jako byl tenhle, neměl vůbec rád. Ozvala se stará jizva na boku a ve spáncích mu rychleji pulzovala krev. Jeho ranhojič mu nedávno radil, aby si nechal pustit žilou, protože jí má prý příliš. Odložil brk na pulpit a šel si odpočinout do křesla. Z okna měl nádherný výhled na Vltavu a střechy Starého Města pražského za řekou.

„Přines mi trochu vody,“ řekl s mírným povzdechem svému pomocníkovi bakaláři Petrovi. „Ta ryba, co jsme měli k obědu, mě tlačí v žaludku.“

„Hned to bude. Ještě že já ryby nejím,“ opáčil vysoký mladík s černými kudrnatými vlasy. I když se tvářil spokojeně a v očích mu pohrávaly jiskry neposedné povahy, v hlase zněla obava. Měl svého pána velice rád a poslední dobou mu dělalo starost, že se královský písař téměř nesměje. Kdysi se spolu smávali každé hlouposti, ale v poslední době jako by královského písaře něco trápilo. Když bakalář Petr ještě chodíval na vysoké učení, říkával jim magistr medicínských věd Ribbero, že veselost je znamením zdraví a zasmušilost indikuje nemoc.

Jiří Adam z Dobronína měl sice již prošedivělé vousy a nebyl opravdu žádný mladík, ale jinak to byl stále ještě muž, o kterém by nikdo ani ve snu neřekl, že je stařec. Proto Petr doufal, že za zasmušilostí jeho pána je spíše nuda posledních

měsíců než zdravotní obtíže. Od velikonočního postu neopustili kancelář, protože zemské stavy jednaly s panovníkem o nové berni a oni s tím měli práce až nad hlavu. Neustále museli něco sepisovat, přepisovat a upravovat. Na rozdíl od ostatních úředníků Jiří Adam z Dobronína lejstra bytostně nenáviděl. Tvrdil, že papír nemá duši a nevidí tedy důvod, aby v něm spatřoval smysl svého života.

Bakalář Petr odložil husí brk na okraj pulpitu a došel k nízkému stolku u dveří, na němž stál veliký modrý džbán s vodou. Nalil do dvou pohárků a zamířil k oknu. Posadil se do druhého křesla a jeden pohárek podal královskému písaři. Ale než se Jiří Adam z Dobronína stihl napít, ozvaly se dva krátké lehounké údery do dveří. To bylo smluvené znamení. Jím je upozorňoval voják, který držel na chodbě stráž, že se blíží podkomoří.

Petr vyskočil a dvěma kroky byl zpátky u pulpitu. Do ruky uchopil brk a chtěl dělat, že pokračuje v psaní, ale Jiří Adam z Dobronína jen mávl rukou a zůstal sedět. „To tak! Já se kvůli tomu náfukovi na stará kolena nepřetrhnu,“ bručel rozmrzele a pomalu upíjel vodu.

Vzápětí se otevřely dveře a do místnosti vešel s veledůležitým výrazem ve tváři podkomoří Hynek. Bakalář Petr říkával, že podkomoří chodíval stejně důstojně jako kohout, když přichází do kurníku ke svým slepicím. Jiří Adam z Dobronína odložil pohárek na kamenné ostění okna a směrem ke svému pomocníkovi tiše zabručel, že teď už jenom chybí, aby Hynek zakokrhla.

„Tady jste,“ řekl trochu zadýchaně vysoký hubený podkomoří. Na sobě měl těsný černý šat s naškrobeným bílým krajkovým límcem, ušitý podle španělské módy.

„Skutečně bystrý postřeh!“ neudržel se královský písař, opřel se o okraj křesla a trochu těžce vstal. „Není mi dobře. Pokud nemáte něco opravdu důležitého, ocenil bych, kdybyste navštívil některého jiného písaře. On tu věc vyřídí stejně dobře jako já, možná ještě lépe, protože vás bude uctivě poslouchat...“